

N:o 41.

Ank. till Riksd. kansli den 3 april 1908, kl. 2 e. m.

Utlåtande i anledning af väckta motioner dels om ändrad lydelse af 6 § i lagen om vård af enskildes skogar den 24 juli 1903, dels ock om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående revision af lagstiftningen om vården af enskildes skogar.

Lagutskottet har till behandling i ett sammanhang förhaft en inom Första Kammaren af herr *Hugo Fahlén* afgifven, till utskottet hänvisad motion, n:o 19, angående ändrad lydelse af 6 § i lagen om vård af enskildes skogar den 24 juli 1903, samt en inom Andra Kammaren af herr *Carl Lindhagen* afgifven, likaledes till utskottet hänvisad motion, n:o 199, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående revision af lagstiftningen om vården af enskildes skogar.

Herr *Fahlén* har i sin motion anført följande:

»Under de tre år, som de nya skogslagarna varit i tillämpning, har man haft tillfälle att skaffa sig någon erfarenhet rörande värdet af den nya lagstiftningen. I allmänhet torde meningarna sammanstämman därtutinnan, att de grundprinciper, på hvilka lagarne byggdes, varit goda, och att deras verkan i mångt och mycket öfverträffat hvad man först vågade hoppas. Att svagheter vidlåda desamma, erkändes ju redan vid deras utarbetande och antagande, och detta förhållande har erfarenheten icke jäfvat. Det får dock icke förgätas, hurusom — något som

Herr Fahléns motion.

ock framstod såsom ledande grundtanke vid lagarnes stiftande — på skogsvårdens område lagar ensamt icke äro till fyllest. Härvidlag kräfvades upplysning till väckande af lefvande intresse för skogens vård, hvilket väl ock var ett af de hufvudsakligaste syftemålen med inrättandet af de »levande samfundsorganen», skogsvårdsstyrelserna. Skapandet af ett allmänt skogsvårdsintresse kan förvisso icke ske i hast, men så mycket torde man våga säga, att genom skogsvårdsstyrelsernas verksamhet den allmänna uppfattningen härvidlag mycket förändrats till det bättre.

De brister, som med fog kunna anmärkas i fråga om vår nuvarande skogslagstiftning, lära i alla händelser icke kunna på en gång afhjälpas. Detta torde kunna ske endast så småningom och hand i hand med de ökade erfarenheter tiden skänker.

Under den nu tilländagångna treårsperioden har särskildt bestämmelsen i 6 § af lagen angående vård af enskildes skogar rörande upphörande af afverkningsförbud i det fall, att pant eller borgen ställts för fullgörandet af erforderliga skogsvårdsåtgärder, vållat vissa skogsvårdsstyrelser svårigheter i försöken att förhindra lagstridig afverkning. I sin berättelse för nästlidet år framhåller särskildt Jämtlands läns skogsvårdsstyrelse olämpligheten af att ett afverkningsförbud skall kunna sättas ur giltighet genom ställande af borgen, närmast på den grund att den ställda säkerheten, hvilken i allmänhet är afsedd att gälla för lång tid framåt, kan undergå värdeminskning, hvaröfver kontroll icke kan af skogsvårdsstyrelsen utöfvas.

Bestämmelsen uti ifrågavarande paragraf har jämväl inom Väster-norrlands läns landstingsområde visat sig oläglig.

Paragrafen, till hvilken någon motsvarighet icke förefannas i skogskommitténs förslag, upptogs af det särskilda utskott, som förberedde skogslagsfrågan. Såsom motiv för densamma anförde utskottet, »att tillfälle bör beredas den, som träffats af afverkningsförbud, att genom ställande af pant eller borgen hos öfverexekutor befria sig från förbudet. Härigenom förminskas naturligtvis risken för den enskilde att till följd af inträffade afverkningsförbud ådragas ekonomiska förluster».

Befogenheten af ett dylikt rättsskydd kan väl knappt diskuteras, ifall nämligen risken för ett i otid meddeladt afverkningsförbud i verkligheten vore synnerligen afsevärd. Men då ett afverkningsförbud icke lagligen kan meddelas eller ens begäras, utan att förhållandet, hvarpå detsamma skall grundas, underkastats sakkunnig pröfning först af skogsvårdsstyrelsens forstliga biträde och sedan af de synemän, om hvilka talas i 2 § och af hvilka två skola vara ledamöter i ägodelningsrätt eller godemän vid landtmäteriförrättning, synes det knappt kunna ifråga-

sättas, att ett dylikt förbud skulle ens i undantagsfall beviljas utan laga skäl, och detta så mycket mindre som ärendet också skall prövas af skogsvårdsstyrelsen, hvilken, med den sammansättning denna myndighet i allmänhet äger och bör äga, säkerligen går till väga med tillbörlig försiktighet. Det torde nämligen kunna förutsättas, att den af Kungl. Maj:t vid två särskilda tillfällen tillämpade metod att till ordförande i skogsvårdsstyrelse förordna en statens skogstjänsteman och ordinarie revirförvaltare — som det vill synas i strid med Riksdagens afsikter — icke skall komma att fullföljas vid kommande utnämningar till detta grannlaga uppdrag.

Ifrågasätts kunde, huruvida icke hela sjätte paragrafen borde utgå ur lagen, men försiktigheten bjuder törhända att icke gå längre än hvad Jämtlands läns skogsvårdsstyrelse ansett önskvärdt. Redan därmed skulle sannolikt det mesta vara vunnet. En borgensunderskrift — i all synnerhet då förbindelsen icke afser något bestämdt penningbelopp — är ofta nog icke så svår att anskaffa, och under skyddet af en dylik handling kan en samvetslös afverkare så godt som sköfla ett ungt växtligt skogsbestånd, hvilket nästan tigger om skydd, utan att skogsvårdsstyrelsen förmår att bereda detta skydd.

Isynnerhet i de ofta återkommande fall, då vid upplåtelse af rätt till afverkning af skog säljaren tillförbundits att ansvara för alla kostnader för besörjande af återväxt, till hvilket slag af upplåtelser jag måhända får anledning att senare återkomma, är det en bekväm utväg för afverkaren att gentemot skogsvårdsstyrelsens ingrepp och öfverexekutors afverkningsförbud sätta en borgen, så mycket lättare att anskaffa som ansvaret ytterst kommer att drabba markägaren, hvilken också i de flesta fall är solvent för sitt åtagande.

Att sätta pant ställer sig däremot icke så enkelt, och detta institut torde icke kunna missbrukas lika lätt som borgen, men innebära betryggande rättsskydd mot ett olagligt afverkningsförbud, hvar till kommer att en realsäkerhet icke förändrar värde lika lätt som en namnsäkerhet.

På grund af hvad jag nu anfört, tillåter jag mig hemställa, att Riksdagen för sin del ville besluta följande ändrade lydelse af 6 § i lagen om vård af enskildes skogar den 24 juli 1903:

6 §.

Förbud, som i 4 eller 5 § är nämndt, upphöre, där hos öfverexekutor ställes pant för fullgörande af de åtgärder, som för skogsmarkens återställande i skogbärande skick finnas erforderliga.»

Herr Lind-
hagens motion.

Herr *Lindhagens* förevarande motion är af följande lydelse:

»Uti lagen den 24 juli 1903 angående vård af enskildas skogar föreskrifves i 1 § såsom den grundläggande regeln, att å skogsmark afverkning ej må så bedrifvas eller efter afverkningen med marken så förfaras, att skogens återväxt uppenbarligen äfventyras. Det ligger i sakens natur och framgår också af skogsvårdsstyrelsernas berättelser, att i en mängd fall det icke blott är svårt att utöfva kontroll utan äfven uppstår stor tvekan, om lagen får tillämpas endast när äfventyret påtagligen skall bli verklighet, och således ej då blott olika gradationer af sannolikhet föreligga.

Ordet 'uppenbarligen' insköts af Riksdagen. Man kan visserligen förstå, att detta då ansågs vara i sin ordning för att skatta något åt den tvekan, som många hyste inför de nya grundsatserna. Men gå vi nu till verkligheten, visar den sig så brutal, att en dylik känslig akt-samhet är mycket litet på sin plats och ej borde få på något sätt stå hindrande i vägen för ett ingripande, som i alla fall ej kan drabba annat än de svårare försyndelserna. Mig synes därför till en början, att ordet 'uppenbarligen' nu bör utgå och detta icke såsom en lag-ändring utan mera såsom en af de verkliga förhållandenas natur påkallad lagförklaring.

En annan bestämmelse i förenämnda lag, som redan från början verkat högst ogynnsam är innehållet i 6 §. Där stadgas, att förbud mot afverkning enligt 4 § och 5 § intill dess föreskrifna åtgärder för återväxtens betryggande vidtagits, må upphöra när pant eller borgen ställes för åtgärdernas fullgörande. Detta lärer, såsom man lätt kan förstå, ofta leda till ett väsentligt åsidosättande af hela lagstiftningens uppgift.

Ett kraf, som på många orter gör sig gällande är en föreskrift att afverkning ej må så bedrifvas, att jordbrukets behof af husbehovs- virke äfventyras. Särskildt äro naturligtvis i detta afseende intresserade innehafvare af rätt till husbehovsvirke från skog, som äges eller disponeras af annan. Denna senare fråga berördes vid 1907 års riksdag i en motion af herr Hörnstén (lagutskottets utlåtande n:o 47). En föreskrift i förutnämnda syfte skulle äfven vara väl på sin plats exempelvis för att skydda jordbruket på kronodomäner, hvilka nu säljas för jordbruksändamål men i första hand ofta inköpas af skogsspekulanter i syfte att uthugga skogsbeståndet.

En stor brist i den nuvarande lagstiftningen om enskildas skogar är, att den ej påbjuder några som helst åtgärder från jordägarnas sida

för att i produktivt skick återställa skogsmark, som blifvit ödelagd före det lagen trädde i kraft.

Beträffande den viktiga frågan att upprätthålla det befintliga skogskapitalets bestånd, påyrkas i särskild motion af denna dag en lagstiftning om uthålligt skogsbruk å bolag och enskilde personer tillhöriga skogar af mera betydande omfattning. En verklig brist är jämväl, att 1903 års lag om skyddsskogar ej är liksom lappmarkslagen grundad i princip på uthållighetsbruk. Om i något fall bör påbjudas uthållig skogshushållning, synes det vara i fråga om skyddsskogar. En ytterligare fråga af särdeles angelägen natur är i denna del förekommandet i allmänhet af det rofhygge af växtlig ungskog till pitprops, egyptiska sparrar, pappersved o. d., som börjar blifva en verklig landsfara.

Detta allt nu angifvet som exempel.

Vid förra Riksdagen berördes i afgifna motioner flera af ofvannämnda frågor (motionerna i Andra Kammaren n:ris 167, 168, 169 och 129). Endast en af dem var så affattad, att den påkallade ändring i 1903 års skogslag, nämligen i fråga om uteslutandet af ordet 'uppenbarligen' ur 1 §.

I detta senare ärende medgaf lagutskottet, att en effektivare bestämmelse kunde vara af nöden. Då emellertid, yttrade utskottet, lagen om vård af enskilda skogar för att blifva fullt effektiv i åtskilliga delar tarfvar ganska ingripande förändringar, något hvarpå ock vissa skogsvårdsstyrelser, enligt hvad utskottet erfarit, lära hafva sin uppmärksamhet riktad, samt således frågan om ett mera omfattande öfverseende af berörda lag snart torde blifva föremål för statsmakternas omsorg, syntes det utskottet föga lämpligt, att Riksdagen skulle antaga den ifrågasatta jämförelsevis mindre betydande lagändringen. Upprinnelsen till detta skäl låg i ett inom utskottet lämnadt meddelande, att skogsvårdsstyrelserna i de nordligaste länen kort förut haft ett gemensamt sammanträde, därvid uttalats, att utom den af motionären ifrågasatta lagändringen tarfvades äfven andra ändringar i lagen, framför allt i dess 6 §. Utskottets utlåtande bifölls af kamrarne.

Den af lagutskottet uttalade förmodan, att frågan snart skulle blifva föremål för statsmakternas omsorg har icke besannat sig. Man lär inom vederbörande departement ännu icke ägnat saken någon till handling ledande uppmärksamhet. Någon framställning därom lär ej heller ingått till regeringen annat än såvidt afser förekommandet af skada å ungskog genom betning. För närvarande arbetar visserligen en kommitté för att föreslå en bättre vård af statens och de under statens kontroll stående skogar i Norrland och Dalarne, särskildt såsom det

uppgifves det för att pröfva önskningarne om massafverkning af s. k. skadad skog. Denna uppgift må vara hur viktig som helst. Ännu mer brådskande är dock att hejda den snabba ödeläggelsen af de enskilda skogarna.

I detta sammanhang kan vara lämpligt att, i stället för att därom framlägga särskild motion, framhålla den stora önskvärdheten af att till ändamålets befrämjande de nya skogsvårdsstyrelserna sammanföras af regeringen till gemensamma öfverläggningar för utbyte af erfarenheter och afgifvande af enhetliga förslag till åtgärder. Detta är tydligen det riktigaste och verksammaste sättet för att få saken i gång.

Under åberopande af hvad sålunda anförts hemställes: att Riksdagen ville hos Kungl. Maj:t anhålla det täcktes Kungl. Maj:t, efter skogsvårdsstyrelsernas sammankallande till gemensamma öfverläggningar och inhämtande af de församlades meningar, låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till de ändringar i lagstiftningen om vården af enskildes skogar, som befinnas i ofvan angifna eller andra afseenden vara af förhållandena påkallade.»

*Utskottets
yttrande.*

Hvad angår till en början den i båda de förevarande motionerna berörda frågan om inskränkning af den i 6 § af lagen angående vården af enskildas skogar medgifna rätt att genom ställande af pant eller borgen bringa meddeladt afverkningsförbud att upphöra fanns, såsom af den ene af motionärerna erinrats, hvarken i det kommittéförslag, hvarå lagen hvilar, eller i den kungl. propositionen till 1903 års Riksdag med förslag till samma lag någon motsvarighet till detta stadgande. Det särskilda utskott vid sistnämnda års riksdag, på hvars förslag stadgandet tillkom, anförde härom, att, då utskottet i likhet med Kungl. Maj:t funnit nödvändigt, att till skogarnas skydd skulle kunna användas ett i de enskilda medborgarnas rättsförhållanden så kraftigt ingripande medel som afverkningsförbud, hade utskottet låtit sig angeläget vara att tillse, om och på hvad sätt de olägenheter, hvilka ett sådant förbud medförde för den däraf träffade skogsägaren eller afverkningsrättsinnehafvaren, skulle kunna mildras utan att den med förbudet afsedda verkan därigenom äfventyrades. Tillfälle borde därför beredas den, som träffades af afverkningsförbud, att genom ställande af pant eller borgen hos öfverexekutor befria sig från förbudet.

Det afverkningsförbud, hvarom här är fråga, synes i regel få en något olika karaktär, allteftersom det meddelas af domstol eller öfverexekutor. Meddelas det af domstol, skall detsamma gälla, tills de åtgärder för

återväxtens betryggande å skogsmarken blifvit utförda, som af domstolen befunnits eller kunna befinnas böra vidtagas. Förbudet, som alltså af domstolen kan meddelas endast under förutsättning att dylika åtgärder böra vidtagas, samt för öfrigt i den mån sådant finnes vara af nöden och kunna ske utan förnärmande af någons lagliga rätt, synes alltså hafva fått till hufvudsakligt ändamål att framtvinga de åtgärder med afseende å marken, hvarom domstolen förordnat och hvilka förut-satts alltid skola kunna verkställas, vare sig de skola vidtagas af den försumlige eller på hans bekostnad af skogsvårdsstyrelsen. Afverkningsförbud af öfverexekutor åter meddelas, om skäl till sådant förbud i öfrigt pröfvats förekomma sedan den i 2 § af ifrågavarande lag omförmälda undersökning å skogsmarken gifvit vid handen, att marken varit utsatt för vanskötsel. I detta fall, då något beslut angående åtgärder med afseende å marken i regel ej föreligger, får förbudet väl uteslutande karaktären af ett medel att hastigt och utan den omgång ett domstolsförfarande medför kunna stoppa en afverkning, som så bedrifves, att skogens återväxt äfventyras. Hvilka åtgärder, som för markens försättande i skogbärande skick kunna finnas erforderliga, kan i sakens läge, efter behandling blott hos öfverexekutor, vara ganska obeständt. I den mån en afverkning fortskrider kunna emellertid alltid kostnaderna och svårigheterna för sådana åtgärder alltmer ökas, tills det slutligen i vissa fall blir fullständigt omöjligt att genom åtgärder, hvarom kan blifva fråga, återställa marken i skogbärande skick. Skulle, om afverkningen fortsattes, det sålunda blifva omöjligt eller väsentligen svårare att åter göra marken skogbärande, synes pant eller borgen icke böra kunna bringa meddeladt afverkningsförbud att upphöra. Rätten att genom ställande af säkerhet befria sig från afverkningsförbud synes därför, för så vidt den öfverhufvud kan medgifvas, lämpligen böra ställas i beroende af de följder, som en fortsatt afverkning kan medföra för skogens återväxt.

Med afseende å frågan om borgens jämställande med pant såsom säkerhet i det förevarande afseendet synes ett sådant jämställande visserligen stå i öfverensstämmelse med den i svensk rätt i allmänhet gällande principen om deras likställighet såsom säkerheter. Den tid, för hvilken ställd säkerhet skall gälla, kan emellertid här vara synnerligen lång, likasom äfven i öfrigt förhållandena här möjligen kunna anses påfordra starkare garanti än en borgen innebär, särskildt när hänsyn tagas till det sätt, hvarpå borgesmännens vederhäftighet faktiskt bedömes af vissa vederbörande.

Utskottet öfvergår därefter till de i herr Lindhagens förevarande motion ifrågasatta öfriga ändringar i lagstiftningen angående vården af enskildes skogar.

Bland de förändringar, som af 1903 års riksdags särskilda utskott vidtogos i det då föreliggande lagförslaget angående vård af enskildes skogar i syfte att tjäna såsom garanti mot missbruk vid lagens tillämpning, var äfven den, att i lagförslagets 1 § framför ordet »äfventyras» insattes ordet »uppenbarligen». Med afseende härå anförde utskottet, att med en sådan lag, som den förevarande, hvilken under olika omständigheter påfordrade ett så olikartadt ingripande, omdömet hos dem, som blifvit satta att kontrollera lagens efterlefnad, erhöle ett ganska stort inflytande. Det vore därför af vikt, att inskridande mot den enskilde ägaren icke skedde, förr än det rent objektivt sedt vore påtagligt, att vanskötsel föreläge. Därigenom lämnades äfven skydd mot ett ingripande, förorsakadt endast af ett ensidigt fasthållande vid den ena eller andra forstliga teorien. Det synes lagutskottet, som om denna det särskilda utskottets och Riksdagens vid lagens stiftande uttalade mening fortfarande borde äga giltighet, tills någon stadgad erfarenhet vunnits, huruvida stadgandet i fråga är olämpligt, och i behof af ändring. Detta kan enligt utskottets mening ännu ej anses vara fallet.

Hvad angår motionärens framställning om föreskrifter till skydd för jordbrukets behof af husbehovsvirke kan utskottet, i likhet med lagutskottet vid 1907 års riksdag, icke finna, att detta till privaträtten hörande ämne bör behandlas i en lagstiftning, hvilken såsom den ifrågasvarande afser att reglera förhållanden mellan det allmänna och den enskilde.

Motionären ifrågasätter vidare, att jordägare borde åläggas vidtaga åtgärder för att i produktivt skick återställa skogsmark, som blifvit ödelagd, innan lagen angående vård af enskildes skogar träd i kraft. Att i vårt land i stor utsträckning finnas skogsmarker, som uthuggits före den 1 januari 1905 och som äro i behof af odling, är ett beklagansvärdt faktum, hvarför visserligen bör sökas bot. Också fortgår arbetet på att bringa denna mark i ett skogbärande skick. I sådant hänseende beviljas årligen afsevärda belopp såväl af staten som af landstingen och hushållningssällskapen, och användas därtill äfven inflytande skogsvårdsafgifter. För att offentliga medel sålunda skola komma en jordägare till godo, måste han äfven underkasta sig större eller mindre personliga uppoffringar. Att i lagstiftningsväg tvinga jordägare till sådana upp-

offringar eller till att i viss utsträckning försätta sina kalmarker i skogbärande skick torde emellertid icke vara välbetänkt. I många och kanske de flesta fall skulle ett sådant åliggande drabba en ägare, som ej hade ringaste skuld i markens ödeläggelse. Detta kan enligt utskottets mening icke vara rättvist. Ett lämpligare medel att verka för det af motionären åsyftade målet synes utskottet vara att fortsätta det påbörjade arbetet att på öfvertygelsens och frivillighetens väg samt genom lämpliga offentliga understöd och skogsinköp uppmuntra till och söka åstadkomma ett bättre sakernas tillstånd i förevarande hänseende.

Beträffande slutligen frågan om lagstiftningsåtgärder för tryggnad af skogskapitalets bestånd särskildt genom förekommande af rofhygge af växtlig ungskog bör detta ju vara ett hufvudändamål för skogslagstiftningen. Att 1903 års lagstiftning i detta afseende ej tillfredsställde alla anspråk torde redan vid dess tillkomst hafva stått ganska klart, om det än bör vara obestriddt, att därmed togs ett betydelsefullt steg i riktning mot ett bättre bevarande af landets skogstillgångar. Äfven med erkännande, att industrien kan behöfva jämväl de mindre dimensionerna, torde det kunna antagas, att en för skogens bestånd menlig öfverafverkning af ungskog bedrifvits och väl fortfarande äger rum mångenstädes i vårt land, hvilket ock framgår af innehållet i åtskilliga skogsvårdsstyrelser, i motion af herr Lindhagen vid 1907 års Riksdag åberopade berättelser. Gällande lag förhindrar ej sådan öfverafverkning, i den mån den ej äfventyrar skogens återväxt. Huruvida och i hvad mån afverkning af unga bestånd skadar markens förmåga att för framtiden förblifva skogbärande, är emellertid fortfarande en öppen fråga; och något bestämdt omdöme om bestående lagstiftnings förmåga att härutinnan verka skyddande torde följaktligen ännu ej kunna fällas. Erfarenheterna af 1903 års lagstiftning torde i allt fall ännu ej vara så stora, att meningarna hunnit stadgas angående hvad som från statsmakternas sida för närvarande lämpligast kan vidare böra åtgöras för det bästa bevarandet af skogstillgångarna. Den af motionären uttalade tanken om samverkan mellan skogsvårdsstyrelserna för utbyte af erfarenheter och för gemensamma öfverläggningar angående eventuella åtgärder för en bättre skogshushållning synes utskottet värdt allt beaktande såsom en hänvisning på den väg, som härvid lämpligast och säkrast bör leda till målet.

Någon anledning att i lagstiftningen angående skyddsskogarna afvika från eljest gällande principer torde ej förefinnas, annat än för så vidt detta erfordras på grund af dessa skogars natur af skyddsskogar. I sådant afseende torde den i lagen den 24 juli 1903

Konungen medgifna rätt, att förordna om den inskränkning i ägarens rätt, som befinnes vara af nöden, vara tillfredsställande.

På grund af hvad utskottet sålunda anfört, får utskottet hemställa,

att Riksdagen med anledning af förevarande motioner måtte i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, i hvad mån inskränkning bör ske i den i lagen angående vård af enskildes skogar den 24 juli 1903 medgifna rätt att genom ställande af pant eller borgen bringa meddeladt afverkningsförbud att upphöra, samt för Riksdagen framlägga det förslag, hvartill utredningen kan gifva anledning.

Stockholm den 3 april 1908.

På lagutskottets vägnar:

ERNST TRYGGER.

Reservation:

af herr *Lindhagen*, som anförde:

»Utskottet har framhållit, att den i 6 § af 1903 års skogsvårdslag medgifna rätt att genom ställande af pant eller borgen bringa meddeladt afverkningsförbud att upphöra måste i många fall omintetgöra lagens afsikter. Vidare har utskottet medgifvit, att en för skogens bestånd äfventyrlig öfverafverkning af växtlig ungskog äger rum mångenstädes i vårt land, hvilken öfverafverkning ej förhindras af gällande lag. Det uttalade önskemålet om samverkan och gemensamma öfverläggningar mellan skogsvårdsstyrelserna har också synts utskottet innefatta en hänvisning på den väg, som lämpligast och säkrast borde leda till eventuella åtgärder för en förbättrad hushållning med de enskildes skogar.

Med anledning häraf har jag ansett, att utskottet bort hemställa:

att Riksdagen med anledning af förevarande motioner måtte anhålla, att Kungl. Maj:t ville, efter verkställd utredning särskildt genom skogsvårdsstyrelsernas sammankallande till gemensamma öfverläggningar, utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till de ändringar eller tillägg i lagstiftningen om vården af enskildes skogar, som enligt utredningen må finnas i ofvan angifna eller andra afseenden vara af förhållandena påkallade.

Herrar *Rudebeck*, *Gustaf Andersson*, *Fahlén*, af *Ekenstam* och *Widén* hafva begärt få här antecknadt, att de ej deltagit i detta ärendes behandling inom utskottet.
